

Debbie Macomber  
MEGTÖRT SZÍVEK  
KÉZIKÖNYVE



Debbie Macomber

MEGTÖRT  
SZÍVEK  
KÉZIKÖNYVE



GENERAL PRESS  
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe  
*A Girl's Guide to Moving On*

Copyright © 2016 by Debbie Macomber  
This translation is published by arrangement with  
Ballantine Books, an imprint of Random House,  
a division of Penguin Random House LLC.

Hungarian translation © Bánki Vera

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.  
A kiadó minden jogot fenntart,  
az írott és az elektronikus sajtóban részletekben  
közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította  
BÁNKI VERA

Szerkesztette  
BAKAY DÓRA

A borítót  
KISS GERGELY  
tervezte

ISBN 978 963 452 261 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ  
1086 Budapest, Dankó utca 4-8.  
Telefon: (06 1) 299 1030

[www.generalpress.hu](http://www.generalpress.hu)  
[generalpress@lira.hu](mailto:generalpress@lira.hu)

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA  
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL  
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ

## PROLÓGUS

NICHOLE

Nem is olyan régen úgy éreztem, tökéletes az életem. Mivel a férjemnek tekintélyes jövedelme volt, otthon maradhattam Owennel, a kisfiunkkal. A férjem szeretett és kényeztetett. Az oregoni Portland közelében, elegáns környéken laktunk, Jake és én tagjai voltunk a környék legelitebb sportklubjának. Anyósomék közel laktak hozzánk, és imádták az unokájukat. Különösen az anyósom, Leanne.

Aztán egyetlen délután alatt összeomlott az egész világom. Megtudtam, hogy a férjemnek viszonya van – valószínűleg több is volt –, és teherbe ejtette az utolsó szeretőjét. Mindezt Leanne mondta el nekem.

Köztudott volt, hogy az apósom a házassága alatt minden volt, csak hűséges nem. Gyakran gondoltam arra, vajon Leanne tudott-e erről, vagy csak nem akart tudomást venni róla.

De tudott minderről.

Amikor Leanne rájött, hogy a fia az apja nyomdokaiba lépett, képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy nekem is az a megaláztatás és bénító önbizalomhiány legyen az osztályrészem, amitől ő éveken át szenvedett. Attól félt, hogy ha Owen felnő, ő is olyan lesz, mint az apja és a nagyapja, nem fogja megtar-

tani a házassági esküjét, és lerombolja a felesége önbecsülését.

Én nem hasonlítok Leanne-re. Nem voltam hajlandó szemet hunyni az eset felett, nem tudtam úgy tenni, mintha minden rendben lenne a házasságomban. Ennek ellenére félttem otthagyni Jake-et. Félttem magamra maradni, félttem szembesülni egy gyermekét egyedül nevelő anya gondjaival és még sok egyébbel. A válás teljesen felborítaná Owen és az én életemet, nem is beszélve a pénzügyi helyzetünkről. Bátorításra és támogatásra volt szükségem.

A szüleim már nem éltek, gyors egymásutánban hagytak itt bennünket. A két nővérem másik államban élt, és bár csodálatosan viselkedtek, mellettem álltak, mégis szükségem volt valakire, aki együtt járja be velem ezt a siralomvölgyet.

Meglepetésemre ez a személy Leanne lett. Amikor beadtam a válókeresetet, követte a példámat, ő is így tett, és kilépett harmincöt éves házasságából. Elege lett mindenből.

Így aztán közös előtérből nyíló ikerlakásokba költöttünk Portland belvárosában. Erősítettük saját magunkat, és bátorítottuk egymást. Az anyósom segített nekem kilábalni abból az érzelmi ingoványból, amely kéz a kézben jár egy házasság halálával. Nap mint nap együtt néztünk szembe új, független életünkkel. Nem hiszem, hogy nélküle kibírtam volna, és ő ugyanezt állítja rólam. Régebben is közel álltunk egymáshoz, de most még közelebb kerültünk a másikhoz.

Nem sokkal azután, hogy beköltöztünk az új lakásainkba, Leanne és én összeállítottunk egy listát a módszerekről, amelyek segítségével legyőzhetjük a fájdalmat. Úgy neveztük el, hogy *Megtört szívek kézikönyve*.

Az útmutató elején ez áll: NE DAGONYÁZZ A FÁJDALMAD-  
BAN! LÉTESÍTS KAPCSOLATOKAT! VÉGEZZ ÖNKÉNTES MUNKÁT!  
CSINÁLJ VALAMIT, AMIT SZERETSZ, VAGY OLYASMIT, AMIVEL MÁ-  
SOKAT SEGÍTHETSZ!

Ezt persze könnyebb volt megfogalmazni, mint megvalósítani. Gyakran küszködtem a sírással, és küzdöttem a kétségbeejtő magányosság ellen. Hiányzott Jake és mindaz a sok apróság, amit rendszerint ő csinált: például megtankolt, kicserélte az elemeket, megjavított dolgokat. Mindezek most hozzájöttek a rengeteg más, kellemetlen dologhoz, amelyeket mostanság meg kellett tennem. Ezenkívül egyedülálló anyának lenni sem fenéig tejfel. Én mindig másokkal éltem, először otthon a családommal, aztán a kollégiumban a szobatársaimmal, végül pedig az esküvő után Jake-kel. Életemben először most gyakorlatilag egyedül voltam, és ehhez bizony hozzá kellett szoknom.

Leanne javasolta, hogy mind a ketten vállaljunk önkéntes munkát. Olyasvalamit, ami elszólít bennünket otthonról, és rákényszerít, hogy ne a veszteségeink felett keseregjünk. Leanne úgy döntött, hetente kétszer angolt tanít nem angol anyanyelvűeknek. Én pedig... nagyon szeretem a divatot, és követem is a legutolsó irányzatokat. A legkedvesebb szórakozásom a divatlapok tanulmányozása volt, mialatt Owen szundikált. Így aztán önkéntes munkát keresve rátaláltam egy ügynökségre, amely olyan nőknek segít öltözködni, akik először lépnek be a munkaerőpiacra. Nagy örömmre kiderült, hogy igazán élvezem ezt a munkát.

A listánkon a második pont ez volt: KÖSS ÚJ BARÁTSÁGOKAT!

Mind a ketten a sportklubunk életstílusát követtük. A társasági életünk a klubbeli barátainkkal zajlott. Azt

hittem, jó barátaim vannak Lake Oswegóban, de egyszerűen én lettem a kapcsolatokban a felesleges harmadik, az „elefánt”. Amint beadtam a válókeresetet, elsovadt a társasági életem. Ez nem is zavart annyira, mint amennyire zavarhatott volna. Az azonban igen, hogy az úgynevezett barátok milyen lelkesen tárgyalják ki Jake-et. Ki voltak éhezve a pletykára. Néhány jó szándékú ember alig várta, hogy elmondhassa nekem, már évek óta tisztában voltak Jake dolgaival, csak nem tudták, hogyan hozzák a tudomásomra. Igen, határozottan eljött az ideje, hogy új barátokra tegyek szert, és ez volt az egyik oka annak, hogy Leanne-nel úgy döntöttünk, Portland nyüzsgő belvárosába költözünk.

A harmadik elv volt – legalábbis számomra – a legnehezebben követhető: TEKINTS ELŐRE, HOGY KÉPES LEGYÉL A BEFOGADÁSRA! Ez Leanne ötlete volt, úgy érezte, nagyon fontos, hogy ne essünk a sértődöttség és a keserűség csapdájába. Úgy látszott, ő ezt jobban tudta kezelni, mint én. Az igazsághoz tartozik, hogy érzelmi leg ő már évekkal ezelőtt levált Seanról.

Ez az érzelmi leválás számomra új volt, és megharcoltam azért, hogy pozitív hozzáállást alakítsak ki magamban. (A mi válásunk még mindig nem zárult le, már csaknem két éve tart a zűrzavar. Jake megtett minden tőle telhetőt, hogy elhúzza az eljárást.)

Ez volt az egészben a legrosszabb, ez a mentális játék. Nem létezik katalógus, amelyben kipipálhattuk volna a dolgokat. Az volt a cél, hogy pozitívan gondolkozzam. Ez ugyebár csak vicc, nem igaz? Leanne azonban biztosított afelől, hogy amint kiengedem a szívemből a keserűséget, ismét képes leszek a befogadásra.

Mindezt két éven át gyakoroltam, és el kell ismerem, hogy segített, jobban éreztem magam. Nem gyű-



löltem Jake-et. Van egy gyermekünk, és a hamarosan már csak „volt” férjem mindig is részese lesz Owen életének. Leanne-nek igaza volt, de ehhez a lépéshez erőfeszítések kellettek, valódi erőfeszítések.

Leanne érzelmileg erősebb nálam. Idősebb, mint én, és az élettapasztalata is az előnyére válik. Nagyra értékelem a bölcsességét és az éleslátását.

A listánk negyedik pontját én javasoltam, mert egyszerűen úgy éreztem, hogy ez fontos. SZERESD ÖNMA-GADAT!

Ismétlem, ez az egész nem olyan könnyű, mint amilyennek látszik. Amikor megtudtam, hogy Jake-nek viszonyai vannak, azonnal úgy éreztem, hogy valami hiányzik belőlem. Jó, nem azonnal, de nem sokkal azután, hogy a mindent elpusztító harag elárasztott. Ez valóban arról szól, hogy elhatárolódjunk a férjeink gyengeségeitől. A válókereset benyújtása utáni hónapban csaknem nyolc kilót fogytam. A testhezállós farmereim újra rám jöttek, ez nagyszerű volt, de én lehangolt lettem, és nyomorultul éreztem magam. Mélypontra jutottam. Az önszeretet azt jelentette, hogy eszem, alszom és edzem magam, érzelmileg és fizikailag is odafigyelek önmagamra. (Sokkal jobban lettem, miután megírtam a listát, és ezzel a lépéssel megvalósítottam a célt.)

Elhatároztam, hogy lelkileg is vigyázni fogok magamra. Owen születése után csak rendszertelenül jártam templomba – a válóper elindítása után ismét el látogattam a szertartásokra, szükségem volt a pozitív üzenetekre és a közösségre. Leanne is velem tartott. Owen pedig jól elvan a gyerekfoglalkozásokon a többi aprósággal.

A gyülekezetben volt egy csoport, amely a válófél-

ben lévőket segítette, és mi mind a ketten eljártunk az összejöveteleikre. Nagyszerűek voltak, és számos közösen megtárgyalt téma ott szerepelt az általunk szerkesztett listán is. A lelkész érdekes dolgot mondott. Elmesélte, hogy amikor házasulandóknak tartórákat, a legtöbb résztvevő szunyókál. A válófélben lévők óráin azonban mindenki jegyzetel. Ezt meg tudtam érteni. Amikor feleségül mentem Jake-hez, fel sem merült bennem a gondolat, hogy egy nap elválhatunk. Számomra a házasság örökre szólt.

Hát így állunk. Megvan az útmutatónk, a kézikönyvünk, hogy előbbre jussunk, és megtegyük a következő lépést, bármit is tartogat számunkra a jövő.

## ELSŐ FEJEZET

NICHOLE

A *Megtört szívek kézikönyve* által javasolt első teendő volt a legélvezetesebb. Minden második szombatot, az egész napot a Dress for Success\* butikban töltöttem, ahol szinte alig használt ruhákat árultak. Boldogan öltöttem ezeket a nőket, akiknek a bátorsága engem is ösztönzött. Sokan bántalmazó kapcsolatból érkeztek, vagy le akartak válni a segélyezés rendszeréről, és meg akarták találni a helyüket a munkaerőpiacon. Öröm volt olyan ruhatárral ellátni őket, amely önbizalmat adott nekik, és annak a reményét, hogy sikert érhetnek el.

– Vetne rám egy pillantást? – kérdezte Shawntelle Maynor, miközben a saját tükörképét nézegette. Megfordult, a válla felett hátranézett, és bólintott, mint aki elégedett azzal, amit lát. – Ez nagyon jól takarja a fenekemet.

Shawntelle vagy tizenöt centivel magasabb volt az én százhatvan centiméteremnél. Zabolátlan haja göndör, fekete fürtökben omlott a vállára. Kritikus szemmel vizsgálgatta magát a darabokban, amelyeket én válogattam össze az első állásinterjújára.

---

\* Öltözz a sikerért! (*angol*)

Alig tudtam elhinni, mire képesek a ruhák. Shawntelle lötyögő melegítónadrágban és egy túlméretes pólóban érkezett. Most a fekete nadrágban és a rózsaszínű Misook zakóban nagyszerűen festett.

– Húha! – Hátraléptem, és megszemléltem a műve-  
met. Az átalakulás lenyűgöző volt.

– Valamit tenni kellene a hajammal – mondta Shawntelle gondterhelten, és kisimította az arcából a fürtjeit. – Nem lett volna szabad hagynom, hogy Charise belevagdosson. Annyira biztos volt benne, hogy egy YouTube-videó alapján meg tudja csinálni! Bolond voltam, hogy odaengedtem a hajamhoz az ollójával.

A hajába túrt, felmutatta a frufruja egyenetlen vé-  
geit, legalábbis nekem a frufrujának tűnt.

– Azt hittem, kinő majd, ami így is lett, de most még rosszabbul fest az egész.

– Már megbeszéltem egy időpontot a szomszédban.

A Dress for Success butik mellett volt egy fodrászat. Felajánlották, hogy a butik minden vásárlójának meg-  
mossák és levágják a haját az állásinterjú előtt.

Shawntelle szeme majd kiugrott a helyéből.

– Itt, maguk mellett, tényleg?

– Tényleg. Mikor is van az állásinterjúja?

– Hétfő délután.

– A fodrászt tízre beszéltem meg. Megfelel az idő-  
pont?

A mosolya elegendő válasz volt. Shawntelle nemrég szerezte meg a könyvelői végzettséget, és most először keresett munkát. Őt gyermeke volt, a férje elhagyta. Az ügynökség egy helyi autókereskedővel beszélt meg számára állásinterjút. Már több gyakorlóinterjún túl volt, és ez bátorsággal töltötte el. Most, a megfelelő öltözékben, csak úgy sugárzott belőle az önbizalom.

– Azt hittem, képtelen lennék mindezt megtenni LeRoy nélkül – suttozta. – De megcsináltam, és nem vagyok hajlandó visszafogadni azt a szemétládát, aki megcsalt. Utoljára vert át.

Mosolyogtam, olyan erő volt a hangjában. Én is ilyen rögs utat jártam be. Az önkéntes munkán kívül helyettes tanár voltam a portlandi tankerületben. Francia irodalomból diplomáztam, és végzettséget szereztem pedagógiából is, így megvolt a képesítesem a tanításhoz. Sajnos teljes állás nem akadt, így elfogadtam ezt.

Szerencsére Leanne hajlandó volt vigyázni Owenre, és minden eshetőségre ott volt az utcánkban egy családi óvodaféle is. Anyagilag most szorult helyzetben voltam, ellentétben a gondtalan életmóddal, amelyet a házasságom alatt megszoktam.

Arra is emlékeztetnem kellett magam, hogy még mindig férjnél vagyok. Az utolsó iratok még nem készültek el, Jake kívánságai szerint. A férjem a lehető legnehezebbé tette a válást, mert azt remélte, meggondolom magam. Kitartóan kérlett, hogy tegyek így. Amikor végre belátta, hogy elszántam magam a válásra, minden elképzelhető akadályt elém gördített, amit csak tudott. A vagyoni jogi meghallgatások is elhúzódtak, mert minden egyes ponttal vitába szállt. Az ügyvédi költségek ugrásszerűen emelkedtek.

A válás kemény dolog, sokkal keményebb, mint valaha is képzeltem.

– Felhív az interjú után? – kérdeztem Shawntelle-t, és ezzel számúztam a gondolataimból Jake-et.

– Eltalálta.

– Nagyon jól fog menni! – szorítottam meg a karját. Shawntelle megfordult, és megölelt.

- Azok a Kardashian csajok sem különbek nálam!
- Maga nagyon szép – mondtam, és így is gondoltam.

Ötkor végeztem, és alig vártam, hogy lássam a fiamat. Leanne levitte Owent a parkba. A majdnem négyéves kisfiam igazi energiabomba volt. Úgy gondoltam, az anyósomnak jól fog esni, ha felváltom.

Beültem a kocsiba, és már indítottam is, amikor megszólalt a telefonom. Egy tízéves Toyotával járok, miközben a remélhetőleg nemsokára már csak „volt” férjem egy klassz, új BMW-vel. A kocsit én vásároltam neki a szüleim halála után kapott örökségből. Ez egy külön történet, amit igyekeztem újra és újra elhessegetni a gondolataimból. A harmadik szabály így szólt: **TEKINTS ELŐRE, HOGY KÉPES LEGYÉL A BEFOGADÁSRA!**

Lázasan kutattam a táskámban, amíg megtaláltam a telefonomat. Megnéztem, ki a hívó: Jake. Nem lepődtem meg. Szinte naponta talált ürügyet arra, hogy felhívjon. Megtartottam vele szemben a civilizált viselkedési szabályokat, de nem tetszett, hogy minden erejével magához akar láncolni. A barátok nem mulasztották el, hogy beszámoljanak nekem arról: Jake nem adta fel a nőcsábász életmódját. Most, hogy már nem laktam ott-hon, a férjem nem is igyekezett eltitkolni ezt az oldalát.

Úgy volt, hogy ezt a hétvégét Owennel tölti, de közbejött neki egy üzleti út. Vagy valami, amit annak állított be. Annak alapján, amit tudtam róla, már mindenben kételkedtem, amit mondott.

- Igen – szóltam bele a telefonba, és ügyeltem rá, hogy a hangom ne legyen túl barátságos. Nehéz volt érzelmi távolságot tartanom tőle, különösen, mert

mindent megtett, hogy ezt megnehezítse. Jake nagyon is jól tudta, hogyan kell bánnia velem. A válással kapcsolatos megbeszéléseken végig úgy játszott rajtam, mint egy hangszeren.

– Halló, édesem!

– Eltévesztetted a számot – mondtam mérgesen. Minden alkalommal, amikor kedveskedni akart, eszembe jutott, hány másik nőt hívhat „édesemnek”.

– Ugyan már, drágám, nem kell ilyen keserűnek lenni! Jó híreket mondok.

– És mik azok? – kérdeztem, bár most kivételesen igazat mondott.

Habozott, a hangja elhalkult, sajnálkozás vegyült bele.

– Aláírtam a végső megállapodást. Kérted a részedet a házból, legyen, de csak akkor kapod meg, ha úgy döntök, hogy el akarom adni. Ezt kérted, nem?

– De igen. – Ez azt jelentette, hogy vége a keserű harcnak, és végre lezárulhat a válás. Huszonöt hónappal azután, hogy beadtam a keresetet, aláírhatjuk a papírokat.

– Aláírtad? – Ha ez igaz, nemsokára szól az ügyvédem, legkésőbb hétfő reggel.

– Belepusztulunk, ha még jobban elhúzzuk ezt az ügyet, mint ahogy tettük azt eddig is.

Attól a perctől kezdve, hogy elköltöztem a házunkból, Jake hitt benne, hogy meggondolom magam. Én boldogan jöttem el onnan, bár az ügyvédem figyelmeztetett, hogy jobb lenne maradnom. Csak annyit kértem Jake-től, hogy ha eladja a házat, kapjam meg belőle az engem illető részt.

Nem akartam továbbra is abban a fényűző lakásban élni. A formatervezett bútorok és szép építészeti meg-

oldások ellenére hazugság volt az életem. Nem bírtam volna elviselni az emlékeket. Kész gyötrelmem volt az ágyunkban aludni, arra gondolva, hogy Jake bemocsolta. Még az is lehet, hogy egy másik nővel szeretkezett benne, ki tudja. Azonkívül ha ott maradtam volna, nehéz pénzügyi harc következik. Nekem arra volt szükségem, hogy végleg szakítsunk, és elköltözzem. Jake-et meglepte, amikor bejelentettem, hogy így teszek. Megszoktam a házat, a sportklubbeli tagságot, ahogy később megszoktam azt is, hogy kis dolgokért alkudozzam a vagyonmegosztás során.

– Nem is mondasz semmit? – kérdezte Jake.

Nem tudtam, mit mondhatnék.

– Gondolom, akkor ezzel vége – suttogtam, és az erős érzelmektől megsédültem. Az ügyvédem biztosított arról, hogy Jake végül beadja majd a derekát. Erre számítottunk, különben bírósági tárgyalásra került volna sor. Én erre is hajlandó lettem volna, de Jake ellenezte. Igazából egyikünk sem akart az üggyel a bíróság elé állni. Az ügyvédek és a válási procedúra már így is nagyon sokba kerültek.

– Igen. Hamarosan véget ér – mondta Jake halkan, szinte suttogva. A szavaiból sajnálkozás csendült ki.

– Véget ér – ismételtam, és az ajkamba haraptam.

– Jól érzed magad? – kérdezte Jake.

– Hát persze – mondtam, de nem voltam jól. Ennyi idő után azt gondolhatná az ember, hogy örültem, amiért ez a sok örülség és a perlekedés véget ér. A hetedik mennyországban kellene éreznem magam, mert végre magam mögött tudhatom a házasságomat. Eheyyett úgy éreztem, megáll a szívem, és gombóc nőtt a torkomban.

– Gondoltam, tudni akarod. – Jake hangja éppolyan



szerencsétlennek és szomorúnak hangzott a telefonban, mint ahogy én éreztem magam.

– Köszönöm. Most le kell tennem.

– Nichole... Nichole...

Nem akartam hallani, amit még mondani akart, és kinyomtam a hívást. Könnyek homályosították el a szemem, és behajítottam a telefont a drága Michael Kors táskámba. Ezt a táskát azért vettem meg, mert Jake azt állította, jogom van a gyönyörű dolgokhoz. Most már értem, hogy azért beszélt rá a vásárlásra, mert rossz volt a lelkiismerete. Kiszámoltam, hogy nem sokkal azután vettem meg ezt a táskát, hogy Jake megtudta, Chrissy gyereket vár tőle.

Letöröltem a könnyeket az arcomról, rükvercbe tettem a váltót, a gázra léptem, és azonnal behajítottam egy árokba.

## MÁSODIK FEJEZET

NICHOLE

Nem tudom, mennyi ideig ültem a kocsiban, homlokomat a kormánykeréknek támasztva. Zavarban voltam, megrendültem, és nem csak a baleset miatt. A házasságom véget ért. Úgy gondoltam, alaposan felkészültem rá. A valóság azonban teljes erővel rám szakadt, a mélységes veszteség és a valószerűtlenség érzése megbénított.

– Nichole, jól vagy?

Egy testetlen hang ért el hozzám. Felemeltem a fejem, és Alicia, a fodrásznő állt a levegőben lógó kocsim mellett. Amikor nem válaszoltam azonnal, újra megkopogtatta a vezetőülés melletti ablakot.

– Nichole, Nichole!

Felemeltem a fejem, bólintottam.

– Olyan ostoba vagyok!

– Megsérültél?

Megnyugtattam, hogy nem.

– Szükséged lesz autómentőre, hogy kihúzzon innen.

– Én is erre gondoltam.

– Tagja vagy az autóklubnak?

Megráztam a fejem. Ez olyan pluszköltség lett volna, amit nem engedhettem meg magamnak.

– Akarod, hogy hívjak valakit?

– Kérlek! – Még mindig a kocsiban ültem, és azért imádkoztam, hogy ne legyen benne nagy kár.

Alicia habozott.

– Biztos, hogy minden rendben van veled? Nem verted be a fejed vagy valamidet?

– Nem, nem, jól vagyok. – Persze nem voltam jól. Távol álltam ettől, de ennek nem az volt az oka, hogy a kocsim az árokban végezte.

Alicia még habozott, aztán otthagytott. Pár perccel később elfúló lélegzettel tért vissza. Továbbra is a kocsiban ültem, és a kormányt markoltam. Alicia kinyitotta a vezetőülés ajtaját.

– A Potter autómentő harminc percen belül itt lesz.

– Köszönöm – bólintottam.

– Segítsek kiszállni? – Úgy nézegetett, mint aki nem biztos abban, hogy nem sérült-e meg a fejem.

Szipogtam, megtöröltem az orrom a kézfejemmel, és megráztam a fejem.

– Nem sérültem meg, csak egy kisebb sokk ért.

– Figyelj, itt maradnék veled, de Mrs. Fountaine-t dauerolom, és nem akarom túl sokáig rajta hagyni az oldatot. Ma Denise nem dolgozik, egyedül vagyok.

– Ne izgulj, menj, és foglalkozz Mrs. Fountaine-nel. Nem lesz semmi bajom. – Szerettem volna ezért is Jake-et okolni, de én voltam az, aki nem nézett körül, merre indul.

Alicia ígéretének megfelelően húsz perccel később beállt a parkolóba egy autómentő kocsival. Addigra kimosztam az ülésből, összeszedtem a táskám tartalmát, és aggódva fel-alá járkáltam. Felhívtam Leanne-t, és elmondtam neki, mi történt.

– Biztos, hogy minden rendben? – kérdezte ő, és a hangjából kiéreztem az őszinte aggodalmat.

– Igen, teljesen jól vagyok. Csak azért szóltam, hogy tudd, a szokásosnál később érek haza. Most mennem kell, megérkezett az autómentő.

– Owen miatt ne idegeskedj! Nagyszerűen van. Maradj, amíg csak kell.

Épp vége volt a beszélgetésnek, amikor egy nagydarab férfi szállt ki az autómentőből. Olajos overall volt rajta, és egy ujjatlan ing. A karján kidagadtak az izmok, és az ingujjat tetoválások helyettesítették. Áthatóan kék szemével először rám, majd a kocsimra nézett.

– Hogy történt? – kérdezte, miközben az autó helyzetét tanulmányozta.

– Nem ittam, ha erre gondol.

Megrázta a fejét, és vigyorgott.

– Azt akarja mondani, hogy józanul csinálta?

Most először mosolyogtam azóta, hogy Jake-vel befejeztem a beszélgetést.

– Valami nagyon lefoglalt.

Barátságos volt a férfi mosolya, és fény gyúlt a szemében.

Fázósan átöleltem magam a karommal.

– Mennyibe kerül, hogy kihúzza a kocsit? – kérdeztem.

Megnevezett egy összeget, mire nagyot nyeltem. A hitelkártyámra lesz szükség. Volt ugyan kártyám, de csak vészhelyzetre tartogattam. Hajdan könnyedén bántam a pénzzel, de többé nem ez a helyzet.

– Ha készpénzben fizet, adhatok kedvezményt – mondta, miközben elővett egy vastag drótkötelet, és a lökhárítóra akasztotta.

– És mennyi a kedvezmény?

– Tíz százalék.

Gyors fejszámolás következett.

– Mit szól a bankkártyához?

– Akkor meg kell fizetni a bankköltséget is. Csak készpénz jöhet szóba.

– Elfogad csekket? – A táskámban ott volt a csekkfüzetem.

Hallgatott, rám nézett.

– És jó a csekkje?

Mérges lettem, hogy ezt kérdezi.

– Igenis jó.

– Akkor elfogadom a csekkjét.

Milyen nagylelkű!

– Ismerem Aliciát – közölte, miközben visszaballagott a kocsijához. – Azt mondja, maga itt dolgozik a használtruha-boltban. – A fejével az üzlet felé intett.

– Ez nem munka, önkéntesként dolgozom.

– Igen, nekem is ezt mesélte. Azt mondta, ez olyan bolt, ahol a munkát kereső nőket öltöztetik. Gondolom, jó a szeme az ilyesmihez.

Nem várt választ, és én nem is mondtam semmit.

A kocsimat rákapcsolta a vontatóra, és pár perc alatt kihúzta az árokból. Várt, hogy beindul-e a motor, és hogy nem esett-e még valami kár az autómban.

A táskámat a kocsim motorháztetejére tettem, és elővettem a csekkfüzetemet. A férfi aztán elvette a csekket, kettéhajtotta. Rám nézett, várt egy kicsit, majd a zsebébe süllyesztette. Úgy tűnt, mintha mondanivaló szeretett volna valamit. Vártam, de aztán arra gondoltam, talán a csekk miatt aggódik.

– A csekk jó – nyugtattam meg újra, és rossz érzés volt, hogy azt hitte, át akarom verni. Talán korábban már becsapták.

– Tehetek magáért még valamit?

– Semmit, köszönöm. Haza kell sietnem.

Elköszönt, és azt mondta:

- Kellemes volt üzletet kötni magával, Mrs. Patterson.
- Önnel is, Mr. ...
- Nyquist. De hívjon Roccónak.
- Rocco – ismétellem meg mosolyogva. – Köszönöm a segítségét, Rocco – mondtam, de már alig vártam, hogy elinduljak.

Amint Leanne kinyitotta az ajtót, Owen elhajította a játékát, és a kitárt karomba vetette magát. Fél térdre ereszkedtem, a fiam pedig átölelte és jól megszorongatta a nyakamat.

- Jól mulattál a parkban? – kérdeztem.
- Nagyi elvitt csúszdázni.
- Ijesztő volt?

Bólintott, és utána jellemző módon az első kérdése a vacsoráról szólt:

- Lesz hot dog vacsorára?
- Hát persze. – A bécsi virsli mindig is a kedvence volt, a sajtos makarónival együtt. Ez jó, mert amit ki kell majd fizetnem az autómentőért, csökkenteni fogja a bevásárlásokra fordítható összeget.
- Jó napod volt? – kérdezte Leanne.
- Nagyszerű – bólintottam. És ez igaz is volt, amíg Jake fel nem hívott.

Az anyósomnak nem szóltam a vitánkról. Majd később elmesélem neki. Az ő válása már tizennyolc hónappal ezelőtt lezárult. Sean mindent megtett, hogy megkönnyítse a folyamatot, megadott mindent, amit csak a felesége kért. Úgy tűnt, mintha örülne, hogy vége a házasságuknak. Irigyeltem Leanne-t, hogy őt nem vonszolták végig ezen az érzelmi aknamezőn, amelyet Jake láthatólag végig akart jártni velem.

Így gondolkoztam mindaddig, amíg egy délután rá nem találtam a hisztérikusan síró Leanne-re. Nem sokkal azután történt, hogy ő is aláírta a papírokat. Elmondta nekem, hogy nem a kedvesség vagy a bűntudat diktálta Sean tetteit. A férje megmondta, hogy örül, amiért Leanne nem lesz többé része az életének. Olyasmiket mondott, hogy az asszony megvénült, és ő már évek óta nem vágyik rá.

Ha korábban kedveltem volna az apósomat, most akkor is megundorodtam volna tőle. Hogy lehet egy férfi ilyen tapintatlan és kegyetlen azzal a nővel, aki ennyi éven át megosztotta vele az életét? Ez számomra felfoghatatlan volt. Leanne nagyon szép asszony. Igen, felszedett pár kilót, de ez semmit sem vont le a megjelenéséből vagy a szépségéből. Kedves volt, gondoskodó, szerető és nemes lelkű. Jobban csodáltam, mint bármelyik másik nőt, akit ismertem.

Owen összeszedte a holmiját, átsétáltunk a hallon a mi két hálószobás lakrészünkbe. Ez a méreteit tekintve alig egyharmada volt a Lake Oswego közelében található házunknak. Hiányzott a kert a virágágyásokkal. A kertészkedés a szenvedélyemmé vált. Ha Owennek és nekem lehetőségünk lesz rá, veszek majd egy házat, és kialakítok magamnak egy kertet.

Owen boldog volt, hogy hazatért, körberohanta a nappalit, kis dundi lábán ott körözött körülöttem. Reméltem, eléggé kifáradt, és gond nélkül fog menni a lefektetés. Minden este olvastam neki, és egyre csak nőtt a könyvhalom, mert szerette volna meghallgatni az összes kedvenc meséjét. Tudtam, hogy Jake nem olvasott neki, mert ezt Owen elpanaszolta.

Vacsorára bécsi virslit ettünk zöldbabbal, amiből Owen ívet épített a tányérja fölé. Valahogy rábeszél-

tem, hogy egyen némi zöldbabot. Szüntelen harcban álltam vele, hogy rábírjam, egye meg a zöldséget.

Miután felolvastam neki a tíz kedvenc könyvéből, lefeküdt. Nyugalmasnak ígérkezett az este, ami szokatlan volt. Egyetlen hívást sem kaptam, végül arra gondoltam, lemerült a telefonom. Biztos fel kell töltenem. A táskámban kotorászva kerestem, de sehol sem találtam.

Azonnal páni félelem töltött el. Szükségem volt a telefonomra. Arra gondoltam, ott van a táskában, csak nem találom. Kiborítottam a tartalmát, minden egyes darabot megnéztem.

A telefon nem volt sehol.

Rémülten álltam, a kezem a szívemen, amikor megszólalt a csengő. A kémlelőnyíláson át megláttam Rocót. Az autómentős férfi állt az ajtó előtt. Tudhatta, hogy mit keresek, mert a magasba tartotta a telefonomat, mintegy a látogatás magyarázataként.

Kinyitottam az ajtót, és felsóhajtottam.

– Hol találta meg? – kérdeztem megkönnyebbülve.

– Amikor elhajtott a kocsival, ez ott feküdt az aszfalton, és rájöttem, hogy csakis a magáé lehet. A csekken meg ott volt a címe.

– Hát persze, jöjjön beljebb.

A férfi belépett, és úgy tűnt, mintha betöltené a szobát. Félelmetes volt; úgy véltem, legalább százkilencven centi magas lehet. Azóta megmosdott, átöltözött, levette az overallt. Póló és koptatott farmer volt rajta, ami hangsúlyozta a hosszú lábát.

– Éppen most fedeztem fel, hogy nincs meg a telefonom, és pánikba estem. Köszönöm! – Magamhoz szorítottam a mobilt.

– Semmi gond. – Zsebre vágta mindkét kezét. A karján kidagadtak az izmok. Szerettem volna megnézni



a tetoválásait, de nem akartam kíváncsinak tűnni, és az is eszembe jutott, vajon vannak-e más tetoválások is a testén.

– Papa? – szaladt ki Owen a szobájából. Biztosan felébredt a csengőre. Vagy így történt, vagy még nem aludt elég mélyen. Felkiáltott és megállt, amikor felfedezte, hogy a szobában álló nagydarab férfi nem Jake.

Owen tágra nyílt szemmel, hátrahajtott fejjel, ámulva nézte Roccót.

A férfi lehajolt hozzá, és felé nyújtotta a kezét.

– Adsz egy pacsit, kis ember?

Owen csak egy pillanatig habozott, aztán nagy ívben belecsapott Rocco tenyerébe.

– Ez igazán erős ütés egy ilyen kis fickótól.

Owen büszkén mosolygott.

A kezemet a fiam vállára tettem, és visszafelé indultam vele a szobájához.

– Rendben van, fiatalember, de most nyomás az ágyba!

– És mikor fogom látni a papát? – Nagy barna szemét kérdőn rám függesztette.

– Apa a jövő héten jön érted – nyugtattam meg. Aztán Rocco felé pillantottam. – Újra le kell fektetnem.

A férfi válasza meglepett.

– Nem bánja, ha megvárom?

A díványra mutattam.

– Érezze magát otthon. Nem tart tovább pár percnél.

Talán Rocco valami jutalomra számít, amiért visszahozta a telefonomat? Mit is adhatnék neki? Csak úgy kavarogtak a gondolataim. Talán jobb, ha nem gondolok erre.

Valószínűleg nem volt bölcs dolog behívni őt a lakásba. Magányos nő vagyok, jobban kellene ügyel-

nem a veszélyekre. Ugyanakkor akármilyen óriási is ez az ember, egy percig sem éreztem mellette veszélyben magam. Megtanultam, hogy az ösztöneimre hallgassak, és azok azt súgták, hogy nincs mitől félnem.

A másodszori lefektetés nem volt olyan könnyű, mint amilyennek eleinte tűnt. Jó tíz percre volt szükségem.

Amikor visszamentem, Rocco már bekapcsolta a televíziót, és kényelmesen elhelyezkedett. A térdén egyensúlyozta keresztbe tett lábát, széttárt karját a dívány támláján nyugtatta. Láthatóan tökéletesen ott-hon érezte magát.

– Van kávéja? – kérdezte.

Pislogtam, mielőtt válaszolni tudtam volna.

– Hát persze. – Még mindig haboztam.

– Főzzön egyet, ahelyett hogy álldogálna – javasolta.

Ennek az embernek aztán van bőr a képén! De azért mentem, és készítettem egy-egy bögre kávé. Tejet öntött a sajátjába. Kivette a tejesdobozt a hűtőből, majd visszatette.

Éreztem, hogy akar még valamit, nem csak a telefonomat hozta vissza. Ott álltunk a kis konyhám közepén, egymással szemben, egy-egy bögre kávéval a kezünkben. Ha ő ilyen közvetlen, én is lehetek az.

– És mit tehetek magáért, Rocco?

A férfi benyúlt a zsebébe, kivette a csekkemet, amelyet nemrég állítottam ki neki.

– Van egy ajánlatom.

Elnéztem a csekket a konyhaasztalon, és nem voltam biztos benne, hogy tetszeni fog a javaslata.

– Miről van szó? – néztem fel rá aggódva.

Mintha olvasott volna a gondolataimban, mosolyra húzódtott a szája.

– Akármire gondolt, nem arról van szó. Van egy

tizenöt éves lányom, Kaylene-nek hívják, tipikus kamasz. A lányomnak akkora a szája...

– A legtöbb kamasz ilyen.

Rocco nem helyeselt, de nem is tagadta.

– Helyettes tanár vagyok egy középiskolában. Hallom, hogyan beszélnek.

A férfi felhúzta dús szemöldökét.

– Nehéz lehet megkülönböztetni magát a diáklányoktól.

Nem tudtam, hogy ez bók volt-e, ezért nem szóltam semmit.

– És mi van a lányával?

Rocco ivott a kávéból.

– El akar menni egy táncestre, ami szerinte fontos.

– És...

– És én nem vagyok hajlandó elengedni őt abban a ruhában, amit a barátnőivel vásárolt. Ha segít Kaylene-nek olyan ruhát választani, amit elfogadok, akkor örömmel tépem el ezt a csekket, és kijelentem, hogy egyikünk sem tartozik a másiknak.

Ez túl szépnek tűnt ahhoz, hogy igaz legyen.

– És mit szól majd ehhez a főnöke? – kérdeztem.

– Én vagyok a főnök, az enyém a Potter autómentő.

– Ó! – tartottam egy kis szünetet. – Úgy emlékeztem, Nyquist a neve.

– Jó a memóriája. Egy Potter nevű ember üzletét vettem át. Nos, meg tudunk egyezni?

Nem gondolkoztam sokáig a dolgon.

– Persze.

Ezért érdekelte hát a munkám a Dress for Successnél.

Rocco kezét nyújtott, majd én is így tettem. Hatalmas tenyerében elveszett az én kis kezem. Ami azt illeti, ebből az üzletből én fogok nagyobb hasznot húzni.